

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1082/2016
16.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Стојановић, адвокат из ..., против туженог Центра за социјални рад из ..., ради утврђења постојања радног односа, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. 162/16 од 04.02.2016. године, у седници већа од 16.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. 162/16 од 04.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1.682/15 од 26.10.2015.године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и утврђено да је код туженог засновала радни однос на неодређено време ступањем на рад дана 09.04.2013.године, на пословима и радним задацима „...“ и тужени је обавезан да тужилји обезбеди сва права из радног односа. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужилји накнади парничне трошкове у износу од 157.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. 162/16 од 04.02.2016. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле да се утврди да је код туженог засновала радни однос на неодређено време, ступањем на рад 09.04.2013.године на пословима и радним задацима водитеља случаја и да се тужени обавезе да тужилји призна сва права из радног односа, и захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка.

Против другостепене пресуде, тужилја је благовремено преко пуномоћника изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, које другостепени суд није изменио, тужиле је са туженим дана 06.04.2012.године закључила Уговор о стручном оспособљавању незапосленог лица-приправника, на пословима социјалног рада-приправника волонтера, са трајањем од 12 месеци од ступања на рад 09.04.2012.године. По завршетку приправничког стажа, тужиле је 08.04.2013.године издата потврда да је у наведеном периоду обављала приправнички стаж у својству волонтера, као рад ван радног односа, и оспособила се за обављање основних стручних послова у социјалној заштити. Након истека тог уговора, тужиле је наставила да долази у просторије туженог и обавља исте послове, све до подношења тужбе 07.02.2014.године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је првостепена пресуда преиначена и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле да се утврди да је код туженог засновала радни однос на неодређено време почев од 09.04.2013.године.

Тужиле је са туженим закључила уговор о стручном оспособљавању у својству приправника-волонтера. Волонтирање, у смислу члана 2. Закона о волонтирању („Службени гласник РС“ бр. 36/10, ступио на снагу 06.12.2010.године), представља организовано добровољно пружање услуга или обављање активности од општег интереса, за опште добро или добро другог лица без исплате новчане накнаде или потраживања друге имовинске користи, осим ако тим законом није другачије одређено. Овим законом таксативно је у члану 3. наведено шта се не сматра волонтирањем, па се, између осталог, волонтирањем не сматра време проведено на стручном оспособљавању и усавршавању или на практичном раду без заснивања радног односа. Уговор који је тужиле са туженим закључила, и који је насловљен као Уговор о стручном оспособљавању незапосленог лица, има за циљ стручно оспособљавање, односно стицање услова за полагање стручног испита. Овај уговор није био закључен у циљу заснивања радног односа у смислу члана 30. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09), па се не може применити одредба члана 32. став 2. тог закона, по којој се сматра да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад, у случају да послодавац са њим не закључи уговор о раду. Такође, утврђено је да тужиле не испуњава услове за обављање послова стручног сарадника социјалног рада – водитеља случаја, прописаних чланом 21. тачка 13. Правилника о организацији и систематизацији послова туженог од 29.08.2008.године. Стога се ревизијом неосновано истиче погрешна примена материјалног права и наводи да је тужиле код туженог засновала радни однос у смислу члана 32. став 2. Закона раду.

О осталим наводима ревизије, којима се истичу битне повреде поступка и погрешна примена материјалног права, заправо се оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић